

[Ebba Strange.]

Da vi nu i det hele taget diskuterer timetalsproblemet, vil jeg benytte denne lejlighed til at stille et spørgsmål til ministeren, som har været diskuteret i socialistisk folkeparti, siden vi fik cirkulærene om den nye folkeskolelov. Det var ikke mig, der var mit partis ordfører, da folkeskoleloven blev gennemført, men jeg ved, jeg er i overensstemmelse med mit partis daværende ordfører, når jeg nu spørger: var det os, der var forfærdelig dumme, når vi opfattede § 14 således, at enhver elev skulle have mindst 24 timer? Sådan har vi altså læst § 14; dér står, at den ugentlige undervisningstid for eleverne er fra 24 til 30 timer. Men af ministerens cirkulære fremgik det, at eleverne kunne nøjes med de obligatoriske 22, og det er der faktisk nogle der gør. Jeg mener ikke, vi har fået svar på det, og jeg vil godt appellere her også til andre, der er interesserede i folkeskole spørgsmål, og til uddannelsesudvalget, om man kunne tænke sig en anden formulering i § 14.

Jeg vil gerne bruge det som overgangsbermærkning til hr. Freddy Madsens indlæg. Hr. Freddy Madsen pegede på de sociale problemer, der kan opstå med denne timetalsudvidelse, og det er jeg slet ikke uenig i – jeg nævnde selv forskellen fra kommune til kommune, jeg nævnde selv det med latinen som adgang til gymnasiet, og jeg er ikke blind for, at der skabes sociale uligheder – men jeg er fundamentalt uenig med hr. Freddy Madsen, når han vil have det obligatoriske timetal op på 28. Det kan godt være, hr. Freddy Madsen synes, vi har en helt vidunderlig folkeskole, der egner sig lige godt for alle børn; jeg beklager, at vi ikke har det, men vi har det faktisk ikke.

Det gjorde egentlig også et stærkt indtryk på mig, at de elever kom og demonstrerede for flere timer, for det kunne godt give os det indtryk, at nu var skolen blevet så vidunderlig, nu syntes alle børn, det var så dejligt at gå i skole, men det var jo ikke det, der lå i det. Det var simpelt hen en angst for, at hvis de ikke fik flere timer, så kom de nok heller ikke i gymnasiet, så kom de nok heller ikke med i kapløbet.

Vi mangler meget endnu for at få en skole, der er god for alle børn. For mig og mit parti er det ikke først og fremmest et spørgsmål om antallet af timer, men først og fremmest et spørgsmål om indholdet i den undervisning, der gives, og så betyder mindre klassekvotien-

ter mere for os end et gevaldigt højt antal obligatoriske timer. For os betyder det også vældig meget, at der er valgmuligheder i de ældre klasser, altså at børnene får lejlighed til selv at træffe valg, selv at tage stilling, selv at være ansvarlige for nogle af de ting, de skal foretage sig i skolen, at det hele ikke bare er noget, de bliver påduttet.

Jeg ved, at børn i dag er ude for et forfærdeligt pres – og det hører jo med til hele den økonomiske krise, vi gennemløber – fordi de ved, at hvis de skal klare sig igennem krisen, hvis ikke de skal blive ofre, skal de have en ordentlig uddannelse. Vi ved, hvordan der skæres i hele uddannelsessektoren, så jeg forstår dem godt. Jeg forstår også godt forældrene, der både vil have dem til prøver og vil have dem til at tage så mange fag som muligt. Men vi skal se i øjnene, at det er en krisesituation, og vi skal se i øjnene, at det ikke er alle børn, der befinder sig lige godt i skolen, hvor meget vi så end kan beklage det.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg er ikke uenig med fru Ebba Strange i, at der er et stort behov for at forbedre folkeskolen på mange leder og kanter. Men jeg tror også, at det er en forudsætning og det, som er det væsentligste – og det var jo det, som bl. a. adskilte SF og os i hele holdningen til folkeskoleloven – at de nødvendige kræfter, de nødvendige midler og hermed også det nødvendige timetal stilles til rådighed i folkeskolen. Det er det afgørende grundlag.

Må jeg i en kort bemærkning til hr. Steen Folke sige, at jeg overhovedet ikke begriber, hvorfor hr. Steen Folke skulle udnytte denne specielle anledning til at angribe vores parti for vores holdning i denne sag, dette så meget mindre som det jo fremgik af det, hr. Steen Folke sagde, at vi netop var meget vidtgående enige om, at det svælg, som her opstår imellem dem, man kan kalde de mere privilegerede elever, og dem, som har vanskeligheder i skolen, i høj grad vil blive udvidet. Det var nøjagtig det, jeg påviste i mit indlæg. Men jeg har alligevel fortsat den opfattelse, at vi må give også de elever, som ønsker at udvide deres kundskaber, denne mulighed. Derfor kan vi ikke modsætte os et forslag som det, undervisningsministeren her har fremsat, men vi må understrege, at forudsætningerne for at gennemføre det må være, at staten også er villig til at betale de omkostninger, som er forbundet